

Türkülerle Gömün Beni:

Refik Engin

Bu yazı da hiç kimsenin inancını küçümsemek veya övmek amacımız değildir. Sadece şahsı kişisel düşüncemi ve Enel Hak felsefesini yaşayanların düşünce ve fikirlerini yorumlamak istedim. Amacım gönüller kırmak değil onarmaktır. Bir tek çeşit gömlek giymek giydirmek değil herkesin inancına saygı duymaya davettir.

Biz Yunus Emre'nin dediği gibi

Cennet cennet dedikleri

Birkaç melek birkaç huri

onu isteyene ver

BANA SENİ GEREK SENİ demek istiyoruz.

Bu yazıda anlatılmaya çalışılan olay gerçekte yaşanmamış bir olay olup son günlerde hızlı bir şekilde Türk töresine ve inancında olmayan ve ters düşen bazı uygulamalara karşı bir düşüncedir Kişi veya kişiler ile bir ilgisi yoktur. Günümüzde aşırı şekilde artan Arapçılık sempatisine karşı kendi özüne düşüncesine göre son görevidir.

Burada anlatılmak istenilen olay ve uygulamaların bir zamanlar gizlide olsa uygulandığını sözlü ve yazılı basından duymaktayız. Bizde bunu anlatmak istedik. Bazıları dua ile gönderiyor bazıları alkışlarla biz de TÜRKÜLERLE İSTEDİK.

Vaktiyle bir zaman biriminde Ehli Beyte bağlı bir derviş yaşamış. Günlerden bir gün radyoda bir türkü duyar ve çok hoşuna gider. Onu o kadar sever ki bunu niçin sevdiğini yaşadığı sürede kendi bile bilemedi. Niçin bu türküyü çok sevdiğini ona can dostları sağlığında hiç sormadılar.

Yaşadığı süre içinde bu türküyü dilinden hiç düşürmedi. Eli para gördüğünde bu türkünün plağını almıştı. Bunu tekrar tekrar çalar dinlerdi. Acı keder gözyaşını insanlara yakıştırmazdı. Hele Hakk'a yürüyen bir canın onun gönlünde yası bir başka olurdu. Sağlığında " Benim ardından beni sevenler gözyaşı dökmesin, eğer insan gibi yaşamışsam ben Hak ile Hak olurum. Eğer yaşadığım süre içinde insan olarak yaşamamışsam buna ben ağlamam lâzım " derdi. Ruhun bedenden ayrılması o kadar önemli değilmiş.

Hele bir muhip canın ardından salâ verilmesi onu çok hüznendirirdi. Çünkü salâ da konuştuğu dil ile değildi. Pek çok kişiye hüznü veren bir yönü var amma, anlamını pek çok kişinin bilmediği dilden olması da işin garip yanı idi.

Sevdiklerinin ondan evvel göçünmesine çok üzüldü. Bunu bir türlü kabullenemezdi.

Yaşı ilerlediğinde can dostunun birine benim göçündüğümde salâmı vermeyin dediği söylenirdi. Bu onun hayatında belki ilk ve son vasiyeti idi.

Yaşadığı süre içinde kendi halinde yaşamış, toplumdan ayrı kalmamıştı. Sevenleri ona " Erenler senin Hakk'a yürüdüğünü salâ verilmeden nasıl anlayacağız " dediklerinde, gülerken beni yitirdiğinizde düşünürsünüz demekle yetinmişti.

Aradan yıllar geçti, bizim derviş yaşı kemale erdi. Pek çok insana nasip olmayan bir yaşa kadar ömür sürdü. Yaşadığı süre içinde düşünceleri, hal ve hareketleri ile namı civarlara ulaştı. İnsanlara sevgiyi saygıyı öğretti.

Vakti ile ölüm ile söyledikleri bile unutulmuştu. Bir sabah dervişin yaşadığı yerde sokak hoparlöründe bizim Dervişin çok sevdiği deyişin çalındığı duyuldu. Halk bu şifreyi çok çabuk çözdü. Vakit tamama ermiş, bizim derviş Hakk'a yürümüş diye evine toplandılar. Gerçekten derviş bu fani dünyaya gözleri kapamıştı. Yani Hak ile Hak olmuştu. Sağlığında cenaze törenlerinde dökülen gözyaşı onun hiç bir zaman kabul etmediği bir inanışı idi.

Derviş kendi inandığı törelere göre yıkanıp sırlanmıştı. Evinin önünde salının ayrılması ile dervişin naşı omuzlar üzerine alınması ile bir muhip'in dervişin o çok sevdiği deyişini söylemeye başladığı duyuldu. Halk buna canı gönülden katılmıştı. Bu kişi sağlığında onunla pek çok konuyu ve derdi tasayı neşeyi paylaşan kişi imiş. Bu muhip bir vesile ile onun deyimi ile beni nasıl defnedeceğiniz bu gün değil o gün düşünürsünüz deyimine cevap olmuştu. Bu nefes söylenmesi kabrin kapanmasına kadar sürmüştü. Sağlığında beni anladığım inandığım dille gönülle gömün beni toprağa değil kalbinize gömün diye vasiyet edermiş. Derviş gitti ardından bir türkü birde sevenlerine bir gönül bırakmıştı.

Doğumumuzdan son anımıza kadar kendi anladığımız dilde değil de Arap dil ve töresine göre yaşamamızı isteyenlere küçük bir hikâyedir.

Pek çok kişi tarafından bilinen bir hikâyeyi yukarıdaki düşüncemize örnek teşkil edeceğini inandığımız için yazıyoruz.

Bir Bektaşı Babası Çerkez bir kadınla evlenir. Kadın o kadar inattır ki birkaç kelime bile Türkçe öğrenmeden Hakka yürür. Cenazesine katılanlardan bir hoca Defnedileceği zaman Arapça dua okumak isteyince Baba Erenler buna şiddetle itiraz eder. Be hey! Hoca ben ona 40 yıl Türkçe öğretmedim sen şimdi bir kaç dakikada mı Arapça öğreteceksin biliyorsan ÇERKEZCE SÖYLE ÇERKEZCE diye sitem etmesi de bu tür inanca olan itirazını anlatması açısından önemlidir. Yorumdan çok insanların birbirlerine saygı duymalarını ve sevmelerini diliyorum